

tion for, og selv om man kan sige, at det her bliver ført tilbage, er det jo ikke engang 10 pct. af det beløb. Og selv om vi så siger, at det er 10 pct., er det altså 10 pct., som landmændene først skal betale ekstra, så det med at føre tingene tilbage, det er nøjagtigt det samme som at tisse i bukserne.

Sonja Albrink (CD):

Lad mig starte med adfærdsregulering: Alle ved, at det har optaget CD i forbindelse med pesticidafgifterne. Det er faktisk også i god tråd med pesticidhandlingsplanen, der netop taler om at lede forbruget hen imod mindre skadelige midler.

Forbud er én vej at gå, og vi mener også, det er rigtigt, at man skal skride ind og forbyde det, som er værst.

Afgifter er en anden mulighed, som man kan diskutere for og imod, men CD havde gerne set, da vi nu er gået med til afgifterne, at de var blevet indrettet, så de animerede mere til, at man foretrækker de mindst skadelige midler.

Der må være mulighed for i hvert fald på lidt længere sigt at få indbygget en form for indeksering, så afgiftssats og miljøskadelighed står i nogenlunde forhold til hinanden. Der er en indbygget psykologi og logik i dét – og vi har i forvejen gode erfaringer f.eks. i den afgiftsdifferentiering, man lavede mellem blyholdig og blyfri benzin – at man slipper billigere, jo mere miljøbevidst man er.

I CD ved vi udmærket godt, at det ikke er muligt lige nu at lave noget, der er helt entydigt eller skelner klart for pesticidernes vedkommende, men hollænderne har fundet frem til en brugbar mellemløsning, der virker for dem og fungerer som en forbrugervejledning for landbruget. Derfor kan vi i CD stadig væk ikke helt forstå, at det ikke også kan lade sig gøre i Danmark; men det er noget, vi kan få drøftet og redegjort nærmere for under udvalgsbehandlingen.

Provenuet skal tilbageføres, og her er CD meget tilfreds med, at det sker over ejendomsskatterne. CD har kæmpet, jeg ved ikke hvor mange år, både under den borgerlige og i den socialdemokratiske regering om ejendomsskatterne uden nogen som helst succes. Lige nu må vi så tage imod bebrejdelser for, at vi accepterer denne pesticidafgift, men vi kan dog ikke holde op med at glæde os over, at det også er lykkedes at trænge igennem med synspunktet om, at en kompensation kan ske over ejendomsskatterne.

Om det miljømæssige vil jeg gerne sige, at selve hensigten med at sikre imod, at sprøjtemiddelrester i grundvand og drikkevand og levnedsmidler går hen og udvikler sig til en reel sundhedsrisiko, er vi i CD helt enige i. Derfor er der også brug for at forske i alternative bekæmpelsesmetoder samtidig med, at der forskes mere i, hvordan anvendelse af pesticider kan indvirke på sundheden.

Man må naturligvis også kontrollere og holde et vågent øje med pesticidanvendelsen. Der er kun os danskere til at passe på grundvandsressourcerne, og derfor prioriterer CD da også miljøhensyn meget højt. Det kan faktisk også være i landbrugets egen interesse, fordi det er med til at dokumentere kvaliteten af danske levnedsmidler til eksport.

Til sidst lidt om landbruget: Det har lagt sig i selen for at nedbringe forbruget af sprøjtemidler; det vil vi gerne anerkende i CD. De har mængdemæssigt nærmet sig målet så meget, at det ikke er politisk interessant længere.

Det, der er interessant, er jo behandlingshyppigheden, og hvordan man nu vælger at udlægge tal og statistik. Det ville ærlig talt være ønskeligt, om man kunne finde fælles fodslag i den sag. Derfor kan jeg ikke lade være med at citere fra Finansministeriets nu et år gamle midtvejsrapport om de grønne afgifter og erhvervene:

»Det kan i den forbindelse overvejes, om den nuværende målsætning, der foreskriver en nedsættelse af behandlingshyppigheden, kan erstattes af et andet mål, som bedre afspejler pesticidernes belastning af miljøet.«

Det er noget, vi meget gerne også ser drøftet og løst under udvalgsbehandlingerne.

Jeg kan tilsige, at CD støtter forslaget, men også, at vi meget gerne vil have en grundig udvalgsbehandling.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg vil kort koncentrere mig om nogle enkelte elementer, som er blevet debatteret her i eftermiddag.

Ét argument er, at der ikke er tilstrækkelig gode incitamenter i ordningen, og at hvis man sparer på pesticider, bliver provenuet mindre, og så bliver ejendomsskatterne sat op.

Dette argument synes jeg ikke er tilfredsstillende. Sagen er, at individuelt, for den enkelte, er incitamenterne fuldstændig, som de skal være. Den, der reducerer pesticidforbruget mere end gennemsnittet, tjener på det, og den, der